

Одљубикаво Пресе

Уредиштво и администрација
Београд, Косовска 39/III
ПРИМЕРАК 4.— ДИНАРА
Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 48.— дин.,
полугодишње 94.—, годишње 188
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 17 АПРИЛА 1943.

БРОЈ 73 — ГОД. III.

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

НОВ ЕНГЛЕСКИ ОРДЕН -- ЗА ЛУТКЕ

Лондон, априла. — Тако звана Југословенска влада била је ових дана на једном банкету који је приредио чика Слободан, који је одржао говор у коме је рекао:

— На двогодишњицу нашег успешног бекства установили смо орден „за брзину“ који има три степена. Први степен добијају они који су државним аутомобилима први стигли у Никшић, други степен они који су стигли реквирираним колима, а трећи они, који су стигли пешке. Ја ћу да добијем ленту а ви остали први степен.“

ИДЕ ПРВИ МАЈ

Лондон, априла. — Све избеглице владе морале су да позајме Черчилу све оно злато које су однели собом. То им је наплаћено на име кирије. Пошто су то злато потрошили они се сад плаше да им Енглези не откажу стан првога маја пошто, ви нису сентиментални да трпе киријације које не плаћају кирију.

Зао сви они који су потрошили ову готовину својих народа већ пакују куфере и меркају нов стан.

Окупљено друштво, њих укупно девет пошто су остали најурени, одушевљено је поздравило ове речи, и одмах су отишли на касу да приме дневнице за овај банкет.

ОПЕТ НЕШТО

Вашингтон, априла. — Американци се плаше за своје доларе које су уложили у наоружање па траже да се роба плати а Енглези врдају и праве се Енглези јер и они су осетљиви на паре. Зато ће ускоро бити одржана седница енглеске владе на којој ће се тражити начина да се продужи вересија јер „за готово“ се више не може набављати јер је нестало „купило“.

КРАТАК ПОСТУПАК

Смоленск, априла. — Пре три године су Совјети за пољске официре направили заробљенички логор ал пошто нису хтели да воде администрацију и да троше на храну 10.000 официра они су раскодовали овај логор по кратком поступку: све су заробљенике стрељали.

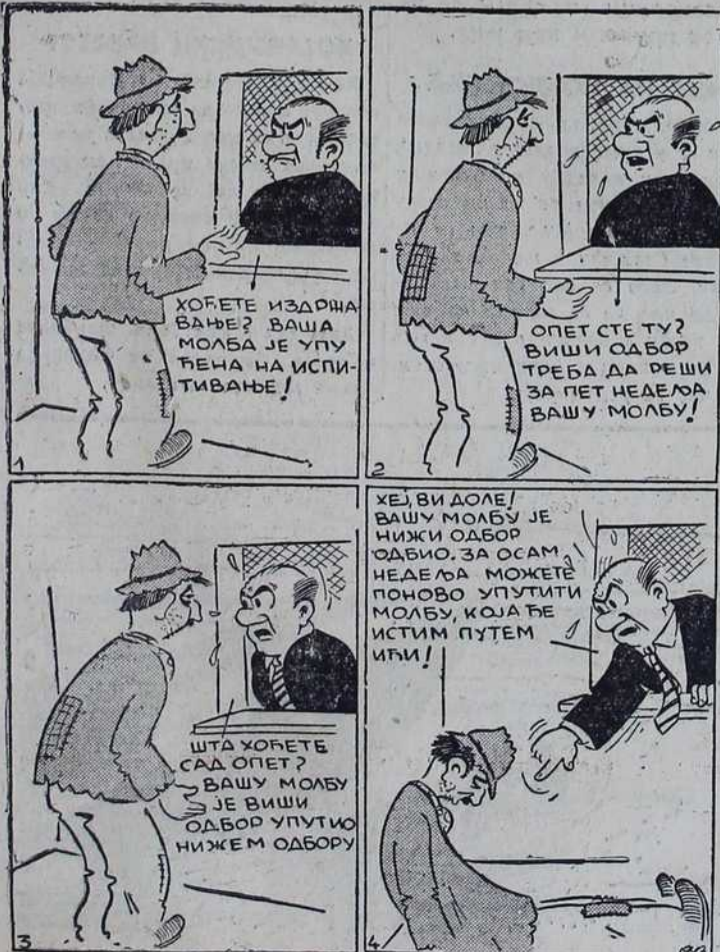
Ово су најбоље савезничке особине.

Његова жеља

— Да ли вам се свиђа, господине председниче!
РУЗВЕЛТ: — Сјајно, волео бих када би и моји генерали имали толико фантазије као моји фризерски.

Бевериџов план

Етишрам

Сад многима мис'о сену
На врбицу да се крену
За провод би они душу дали
Ал' у хладне те априлске дане
Већ се многи хоће да пишмане
Виде да им клеветуша фали.

Залуд Рузвелт прича гатке
А Черчил измишља патке
Џабе цео збор
Са лажима углед теку
Ал' како ће да пресеку
Подморнички чвор.

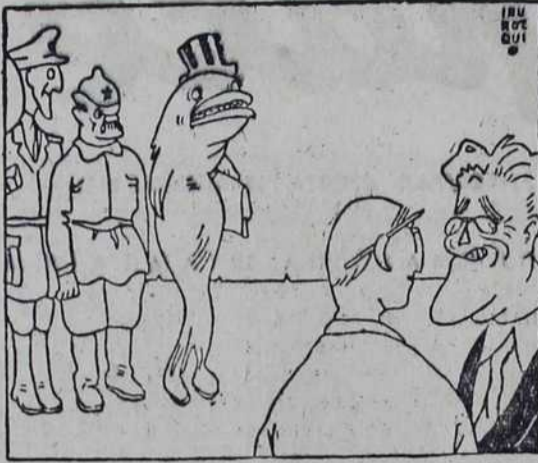

ЧЕРЧИЛ: — Ноћас сам сањао, диван сан, џиме, да Америка још није откривена.

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

Атлантук је ненасит - подморнице прави флит

Стигле опет вести, с' разних океана
Потопљено много лађа ових дана
Подморнице зује ко оснице луте
Затвориле све су пролазе и путе
Не помаже конвој ни заштита друга
Сумарен се свакој противмери руга
Све што натоваре и попну на лађе
На дну сињег мора убрзо се нађе
Залуд конферншу и седнице држе
Подморнице увек од речи су брже
Потапају редом, што им дође згодно
Толуке конвоје, већ је ђаво одно
Зато у Лондону све их брига спопа
Јер без морске везе, Албијон је тропс
Проваљеној бачви зато траже чепче
Да им се не смрзне, на морима, репче
Јер без своје флоте Енглези су слаби
Зато се и Рузвелт за ортака граби
Од како је видео Албијон у бедн
Највећа му жеља да га он наследи

Секретар: Ово је пријатељска комисија, која је дошла да нам се захвали за нашу помоћ.
Рузвелт: А онај први тамо! Ко је то!
Секретар: Тај је једини, који прима увек редовно наше испоруке.

Других тазе вести, нема много више
На истоку ствари, сада иду тише
Јер од како Стаљин доби за маршала
Црвена је војска сасвим посустала
Пресахнуле оне лажне славопојке
И сад фришки маршал притеже обојке
Види се ортаци о глави му раде
Иако га јавно хвале и каде
Ал' помоћи нема ни са које стране
Па је Совјет горке дочекао дане
Док га осовина свуд на фронту бије
Подмукала ревена иза леђа рије
Жабице, ракетле, под ногама пале
И на сваки начин хоће да подвале
А језа га хвата од овога лета
Зна да ће најћи невоља и штета
А зимус је снагу потрошио пудо
Зато Бога моли — верује у чудо.

Преглед СТРАШНЕ АЛИЈАНСЕ

КАСНО БУЂЕЊЕ — ГОТОВО СУЂЕЊЕ

«Ивнинг Стандард» из Лондона, пише да о некој правој војничкој обуци Енглеза нема ни говора, а за то је крив британски васпитни апарат, који је од Енглеза створио страшно недисциплиноване грађане.

Зар није и за то криве Европа? Кад није хтела да Енглеза копира — па да тропира.

РАТНИ ДРУГОВИ

Црнац Балеј, који је извршио грабежно убиство, упутно је на Рузвелта лично писмо, на које је добио и одговор. Он је на тај одговор био врло поносан, јер је одговор гласио:

«Драги пријатељу и ратни друге!»

СИГУРАН КОНВОЈ

Лондон, априла. — Шеф енглеског адмиралитета Александер утврдио је после четворогодишњег испитивања да је најсигурнији транспорт путем радија, зато ће убудуће британска помоћ бити транспортована само преко радија пошто је то најбезопасније и најсигурније.

САСВИМ САВЕЗНИЧКИ

«Њујорк пост» доноси изјаву америчког сенатора Нејса, који дословно каже: «Велика распрострањеност енглеског царства значи опасност за светски мир.

Искрени савезници увек, један другога исказују искрена жеље.

БЕЗ КОМЕНТАРА

«Тајмс» доноси изјаву бискупа од Салисберија, у којој се тужи да је опадање моралног нивоа у Енглеској тотално.

За овај резултат имају да захвале својим црвеним «товаришчима» који им враћају зајам за лиферовани ратни материјал и подупиру им кућу бдозго.

НИЈЕ ИМ СУЂЕНО

Алжир, априла. — Жиро је изјавио изасланицима Де Гола: Хтео сам да се споразумемо али, ето, није нам суђено. Ваљда ће некад бити могуће да се договоримо. Уосталом, то данас није много хитно. Иначе смо обојица шигле уз бубањ па шта би се и могли договорити када нас нико не зарезује.

ШТО ДИКЛА, НАВИКЛА...

«Дејли Хералд» доноси чланак о «тридесеторици који су заборавили на рат», у којем пише да је велика безобзирност када тридесеторо господи и дама на коњима из најбољег енглеског друштва, са чопором паса лове лисицу на имању које је велико преко двадесет јутара, а уз то је засејано пшеницом. Наравно да је израсло жито страдало и да од њега ништа неће бити.

Од куда сада неки обзир од оних који нису презали да баце и свој рођени народ у рат само да би могли да истерају лисицу. Само да не истерају вука...

Емигранти, равни нули
Примили су свршен чин
Сад им Лондон вољу ули
Наредбу су нову чули
Газда им је сад Стаљин.

Због источног фронта
Било каса шконт
Не испуни им се онаја зимски трач

Чим прокапља стреја
Нестало је смеја.
Из Лондона сад се чује само плач.

МЕТЕОРОЛОШКИ ИЗВЕШТАЈ

Европа: Ведро и лепо време. Над британским острвом и над Каналом олуја и пљускови, на истоку облачно и ветровито.

Србија: Тихо и лепо време. Азија: Повећана облачност у Ирану и Ираку. Олује у Кини а клизавица у Бурми. У Индији густа магла и иња.

Африка: Променљиво време, са честим пљусковима над Алжиром. Код Жироа облачно, код де Гола измаглица и ноћни мразеви.

Америка: Антициклон на океанима. Свакодневно буре у Атлантику. У Конгресу дува кошова а у мобилизацији и ратној производњи облачно и кишовито. Одвугле су прогнозе а атлантска карта се убуђала. Програм бродградње се укиселио па је почео да трули.

Аустралија: Барометар пада. На северу облачно и ветровито. У овој области се очекује даље погоршање времена.

Политичке вести

СКРОМАН ЈУБИЛЕЈ

Лондон, априла. — Ових дана је у најужем кругу прослављен двогодишњи јубилеј од «славне» енглеске победе у Норвешкој. Из скромности нису позвани гости, већ је само био Черчил са де Голем. Они су у част ове велике победе попили три флаше цина, дванајест флаша вискија и једну карлику боле.

Када су ово пиће потрошили Черчил је предложио да више не говоре о овој теми да не би неко помислио да се Енглези желе да хвале.

УБИЛА ЈЕ СЛАНА

Вашингтон, априла. — Рузвелт је изјавио Литвинову да је ова година била врло рђаво време па је угинула биљка «Други фронт». Убила је слана и она је увенула па је врло вероватно да је више неће садити. Зато нека бољшевици позајме пелцер од те биљке па ће Англосаксонци пробати да ли ће се примити код њих.

ИДУ НА ПОКЛОЊЕЊЕ

Лондон, априла. — Емигранти који се у шали називају «влада», добили су наредбу на благајни Дауниг Стрита да ће им се укинути благодетења ако се не извине Стаљину и његовом друштву. Зато се сад сви утркују ко ће пре да се спреми на пут, јер треба зарадити плату а код Енглеза нема сентименталности. За час га редуцирају.

ОТИШАО НА ОТКЛАПАЊЕ

Сиднеј, априла. — Мак Артур је отишао на отклапање на обале реке Миреј да би разбио малаер на Соломонским острвима где му пропаде готово цела флота.

После ових припрема он је наредио да се са свих мапа избришу острва Русел и Санта Круц.

Новинарама је дао изјаву да пошто војнички не може ништа Јапанцима, он је решио да их прокуне.

Мањ' ако то не помогне!

ИЗМЕНА ВЛАСНИКА

Мароко, априла. — У земљиним књигама Марока уписао се нови власник Ујка Сам. У суду се није појавила ранија поседница Маријана али је и без њеног одобрења извршена купопродаја, јер Ујка Сам сматра да он има право да се наплати од пријатеља, пошто не може од непријатеља.

ХОЛИВУДСКИ ПРОТЕСТ

Хوليوуд, априла. — Дирекција великих филмских предузећа протестовале су код Рузвелта што им америчка војска прави конкуренцију својим аванзовањима. Сви они који нису служили војску у америчкој армији добијају чинове од ђенерал-мајора па на наше.

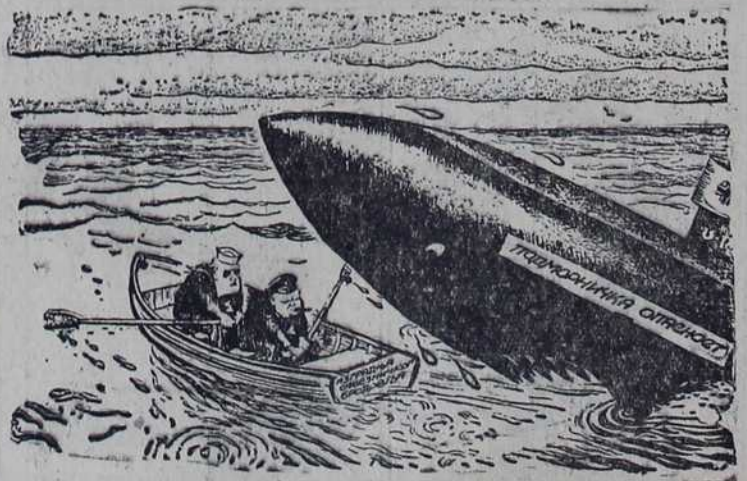
Зато сад Клерк Гебл, Фербанкс и други ђенерали из Хوليوуда траже маршалске палице.

У америчком Синг-сингу

— Шта више волите! Да пустим струју или да будете морнар на конвојима!

— Више волим да умрем на сувом.

ЧЕРЧИЛ: — Наша «снага» склониће ову аждају!

НЕДЕЉА ДО НЕДЕЉА

НЕДЕЉА, 11 априла

Пера касанин је нервозан човек, а при том воле и да пије. Зато често долази у сукоб са светом а богами не бежи ни од туче. Зимус се опет са неким свађао па је ствар дошла и до суда. Јуче му било суђење и ми га јутрос питамо како је прошао.

— Не питај! — грми он. Пропадох ко нико мој. А све је крива моја језичина...

— Па шта је било? — пита га Андра дуваницја.

— Ништа осушен сам! Лепо ме судија упита да ли сам у пијанству казао Ђоки брици да је кретен и сом. А ја уместо да кажем да сам био пијан и да се не сећам, погледам Ђоку па тек одвалим: Што га више гледам све више верујем да сам то казао...

— И онда? — распитује се Андра.

— Онда две хиљаде динара казне и трошкови и затвор... одговори Пера и опсова.

ПОНДЕЉАК, 12 априла

Имао сам једну званичну посету па свратих у једну берберицу да се обријем. Мајстор, један говорљив чича, па само везе. А за мој малер у радњи нема муштерија па се он околио на мене и неда ока отворити. Развезао од Кулина Бана. Али се ја каприцирао па ћутим. Рекох да хоћу да се бријем и седох на столицу, а он поче да ми прича о неком његовом компији што има кокошку која сваки дан носи јаја и то у рерну од шпархерда. Када ме насапуни он од једном рече:

— О, ја сам Вас већ бријао. Познајем по кожи...

— Варате се, одговорих ја. Те ожиљке имам од неких чирева а не од бријача...

После овога он заћута...

УТОРАК, 13 априла

Госпа Вера, она лепа плавуша са трећег спрата, отпустила девојку која је код ње већ четири године. Сви се чудили томе али разлог нам остао непознат. Али сама Вера исприча јутрос мојој Сојки:

— Помислите госпођо, како је послуга безобразна. Ето она моја Васка. Тако лепо име а цукела. Нашла неког слепца — хтела да се удаје и онај мој матори чак пристао и да кумује. Пре два дана је питам: Ако се удајеш, кажи дагум да ти нешто спремимо. И, замислите, шта ми је одговорила?

— Шта? — пита моја Сојка.

— Вели: Када сам видела како живите Ви и господин изгубила сам сваку вољу на брак!... — Одмах сам је најурила. Какав је то безобразлук!... заврши Вера њену причу.

СРЕДА, 14 априла

Мој хаузмајстор Ђока био јуче пијан као свиња. Зато га данас газда Пера узео на миндрос, па га грди и саветује, а Ђока само жмирка. Тај разговор је овако изгледао:

— Ти си ме јуче опет ољољао! — почиње газда Пера.

— Јел ја? — буди се Ђока. „Боже сачувај!“

— Па сам си синоћ признао...

— Та не важи што сам ја пијан говорио — брани се Ђока.

После овога је и газда Пера мануо да га опомиње.

ЧЕТВРТАК, 15 априла

Сретнем се са пијаци госпо Паву. На сред чела је чворуга, као дводинарка. Лепо се види из далека и ако је она навукла шишке до обрва.

— Шта је то лепа госпођо? — интересујем се ја.

— Ништа! — одговори она стидљиво. Онај мој грубијан гађао ме ципелом.

— Зашто, побогу? ишчуђавам се ја.

— Због једне шале. Прича он како обично кретени имају лепе жене а ја му кажем: Баш си ласкавац... када он исколачи очи на мене па ме два пут удари...

Била ми сумњива цела прича, али ко ће још контролисати женске изјаве. Ипак сам случајно сазнао да је госпа Пава добила ватраљ по глави али не због своје шале већ због једног телефонског разговора.

ПЕТАК, 16 априла

Уђем у једну козметичку радњу да узмем пасту за зубе. Пуно света, већином дама. Све хоће разне помаде и кремове, руж и пудер. Наравно, код таквих муштерија ко ће гледати некога ко хоће пасту за зубе, па сам зато дуго чекао.

Поред мене се један господин нагиње преко тезге и пита:

— Има ли неко сретство за рашење косе?

— Има — одговори једна плава госпођица.

— Дајте ми једну флашицу — поручује овај господин, а она га озбиљно пита:

— А какве боје желите косу?

СУБОТА, 17 априла

Много се овај наш свет прођавољно и покварио. Не поштује старије и свему се исмева. Ево шта се мени јуче десило. Одем код бакалина, дам стотинарку и у телефонском именику наћем број мога кројача Жике. Окренем ону закачалку и тражим тај број. Јави се мушки глас и ја љубазно кажем:

— Ало, могу ли Жико да дођем на пробу?

— Можеш Пери — одговори ми тај на телефону.

— Ама ја нисам Пера — одговорим ја.

— Ни ја нисам Жика — одговори онај па залупи телефон.

Уместо да ми лепо каже да сам погрешно, он ме зафркава и тера самном комедију. Зар је то лепо? Реците сами.

Како се Лонден сирема за Врбичу

— Да нисам још нешто заборавио!
— Дабоме, да си заборавио, а погоди шта!
— Чешаљ!
— Не, већ бриљантин да ти коса што пре порасте.

Спорт

Спортски епиграм

Била борба два ривала
Ал' је слабо пара пала
Дан је био кишан, тмур
А по божјој беше вољи
Да су »плави« били бољи
И однели цео шњур.

Избегавају сусрети

Бокс-меч између Жиро-а и де Гола који режиралу познати менаџери Черчил и Рузвелт, одложен је на неодређено време пошто су оба такмичара изван кондиције а поред тога се плаше подвале од стране менаџера.

ОСВЕТИО СЕ

С. к. Чукарички је недавно изгубио једну утакмицу за зеленим столом али се зато у недељу осветио. Његови боксери су победили С. К. 13 и тако показали да им бар песница иде од руке, ако у спортској дипломатији немају среће.

„Слога“ се пење

На недељним утакмицама »Слога« је зарадила два бода и сад се нагло пење уз табелу јер жели да оправда своје име. Ништа нема без слоге.

Није знао

— Која је животиња најкориснија?
— Кокошка!
— Како?
— Па, можемо да је једемо пре него што роди, и после њене смрти.

БОДЉЕ

ОРТАЦИМА
Знамо шта вам обећања значе
За наивне, то су само шале
Они који ведре и облаче
У ћуп редом замочише мале
А сад, кад и њима пропаст зре
Они свима вичу: сиктер, брел
ГУСАРИМА

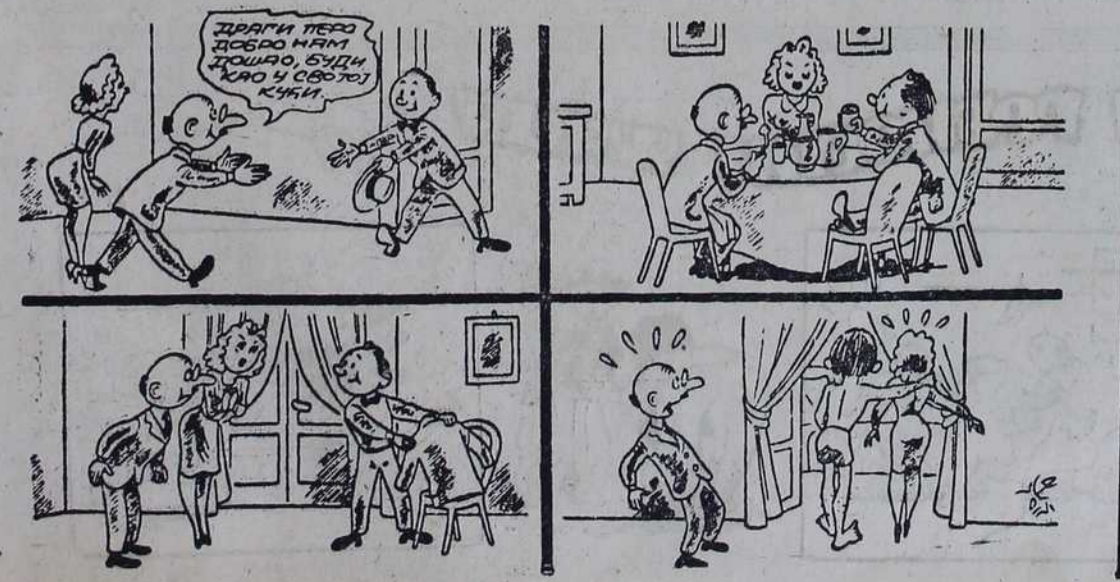
На језику добри сте и дивни
Молите се злату као свецу
А када сте на јачега кивни
Убијате тад невину децу
На речима слободите робље
А на делу свуд правите гробље.

МИСТЕР ИДНУ
Да од црног створи бело
Ти си прави адвокат
Ал' испало твоје дело
Није шија него врат
Преко мора правиш пут
Да ти види пут-капут.

ПРОЛЕЋУ
Атмосфера пуна је нервозе
Осети се и зимска арома
Пролепша се после дупле дозе
Хладне кише и сунчевог брома
А чим нам се и зумбул расцветва
Добићемо прву рату лета.

ИРАНУ
Као јабука из раја
Ти си узрок тог белаја
Предмет си и свађе
Ти си сад ортачка леја
Желе те због петролеја
Зато врше крађе.

Домаћин Тика и послушни гост Мика

ДРАГИ ПЕРО ДОБРО НАМ ДОШАО, БУДИ УАО У СВОЈОЈ КУЧИ.

Главни уредник: Теодор Доккић.
Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д.
Телефон редакције: 25-681.
Штампа »ЛУЧ«, Београд, Краљице Наталије бр. 100.

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

Тошке пазари

Онеја мазноглавасти Рафајло изгубија агрес од куде редакцију па није ич написаја затој с'т ја морам да си лупам главу. Ал већ кад сам дошеја на куде Белиград, оћу да напрајим севап и да се малко прочаршијам салте ми неће да стигну паре. Затој сам написаја овај чланак за овнија прасенце тек колко да ве омрсим на врбицу. Ја сам си дошеја да кршим врат због зашто сам се направија какој сојтарија па си морам да пазарујем за Великден. Ал шта ћу да прајим кад овде убавиња и красотиња па оће човеку очи да искоче од гледање и кибицантовање. Искочија сам на калемегдан а оно се направија калабал'к од овеја гурави народ а трепетљике салте шећкају и врте с релче а ја си мислујем у себ: Ал је ово подоро парче ама шта ми вреди кад она иска неког с дебелу кесу а ја с'м оголија и обосија а још и с паре с'м какој суво дрво па кој да ме гледа.

А пуста душа иска па затој с'м и ја уфатија пут за уши па си тепам але по биоскопи ал ники не трза. Сваки оће да види неку фајду, иска да звекне а код мен је па оскудација у тија артиклови па мука жива.

Нагазија сам данас на врбицу па једну мазноглавасту с босе ноге ал она иска да јој набавим дрва а ја јој викам:

— Цанум бре детенце. Шта ће ти побоље дрво од мен. Има ме само туриш у шпарет а ја сам се већ задимија, с'г ћу да фукнем какој луминација.."

А она, јагурида, салте жмијоше па ми вика:

„Ти си само за потпалу ама без једну шушкавицу неће ни то да гори..“

А потрефи се убаво девојченце па ти ја одреши хемер и с'г се не смем врћем на куде Лесковац због зашто сам потрошија паре а баш ич несам купија па ће ме жив срам зеде од домакицу. Затој ћу с'г писујем у газетке и тепам але по спекулацију па ћу онда да пазарујем а домакица нек седи на куде дом и чека на бата Тошке кој се из-

Судија: — Сведоче, сад ћу вам објаснити значај заклетве.

Сведок: — Није потребно, господине судија, ја сам ради кривоклетства био већ двапут у затвору.

води керефеке с бели мустаћи. Резил'к бре брате, еснаф човек, домакин па се замлаћује с трепетљике ал шта да му прајиш! Немам си поцврст карактери. Све сам Јуда искариотски и гушодавка. А у идући број ћу ви викнем: Ристос Рипнаја.

ваш Тошке бивши големаш.

Под старост

Чича Петроније одлучи да се жени под старе дане.

— Знаш, објашњава он једном другу, стар сам човек па бих волео да ми се нађе неко ко ће ми затворити очи.

— Море, пази ти да ти жена још јаче не отвори очи, рече му други.

Ортаци

Мика и Ђока имали су заједничку радњу. Мика је био нежења, а Ђока имао младу и згодну женицу, која је, узгред речено, запела за око његовом ортану Мики. Због неких послова Ђока

је морао да иде на пут, па замоли Мику да му што чешће јавља како се крећу цене у радњи, а уједно да му припази и на жену те да га о томе извештава. То је Мика једва дочекао, тим више што је знао да Ђокина жена није према њему равнодушна. Чим је Ђока отишао Мика је настојао да га што достојније замени код жене. После неколико дана Ђока је добио телеграм који се односио и на радњу и на жену. Он је гласио: »Промит код Сојке стоп у радњи застој«.

Ерино магаре

Дошао Милисав комшији Ђоки и затражио да му овај да магаре на послугу.

— Учинио бих то, Милисаве, вере ми, само ми баш сад магаре оде по катран.

Још комшија и не заврши, кад се зачу њакање из штале. Зачуди се Милисав и рече:

— Па ти, брате, кажа да није ту, а шта је ово сад?!

А Ђока ће њему љутито:
— Ако, Милисаве, слушај мене, магарац је отеран по катран; а ако слушаш магараца, онда је он у штали.

Успомене са јушта

Вратио се пре неки дан Аца са пута по Норвешкој.

— Мора да је то дивна земља — рече му један пријатељ — »непроходне шуме поноћно сунце, фјордови па Ибзен«.

— Ах, да у Ибзену је падао снег... одговори важно Аца.

— Чуди ме да твој муж још није стигао кући.

— И ја то не могу да разумем, мама, тим пре што сам му телефонирала да си и ти овде.

Моје је мишљење

Моје је мишљење да треба увести купоне за воз. На главу отпада рецимо 5 километара недељно а како ће он то да користи то је његове ствар. Јер брате овако не можеш отићи ни корак од Београда. Сваки се човек, а нарочито жена, претворио у светског путника па само перја по возу. Има сигурно таквих који су више на путу него код куће док други не могу да иду ни једанпут годишње у бању.

Одеш на станицу а у возу све позната лица. Одеш кроз две недеље опет исти. Осладило им возање, шта ли. А када би били купони седео би он код куће и пустио и нас друге да нам види пут капут. Јер брате у све су ушли неки фундраци па би само негде ишао. Знао сам једног мог друга, иначе професора, који за тридесет година није макао из Београда а сада само луња као глува кучка. У руци му куфер и само путује. Нема вароши у којој није био два три пут а већ цео београдски округ зна у пр-

сте. Познаје све сељаке, сељанке, возовође, трошаринце па кад остане у Београду, њега не хвата место. Само се врпољи. Али зато други који треба да путују, послом, због болести или лечења или пак службено, не могу шале ради ући у воз. Поседала браћа чак и на степеницама па се само смешкају и довикују:

— Нема места! Фађај цеду...

Зато је моје мишљење да направе купонске књижице па колико коме следује. Ја знам да ће многи вриснуто на овај мој предлог али ја тако мислим па шта ми можете.

Једна већа група пријатеља за кафанским столом опклади се ко од њих брзо може да измисли највећу лаж. Дадоше реч једноме, и он отпочне:

— Била тако једна жена, која никада није питала мужа где су му паре...

— Доста, доста, добио си опкладу, заграјаше сви остали одуштаје од даљег надлагивања.

Чудно!

— Тата, какве то има везе! Данас кад сам рекао учитељу да ти радиш у »Дирисук« похвалио ме и рекао је да сам добро дете!

Највећа мана

Један млади архитекта, који се није одликовао богзна каквим талентом за посао који је радио, поднео је Јовановићу своје пројекте за две велике грађевине.

— Све што видите, потпуно је ново. То је стил који нисте доседа могли да спазите. А што је најважније, материјал од кога намеравам да градим ове згради не може уопште д се запали.

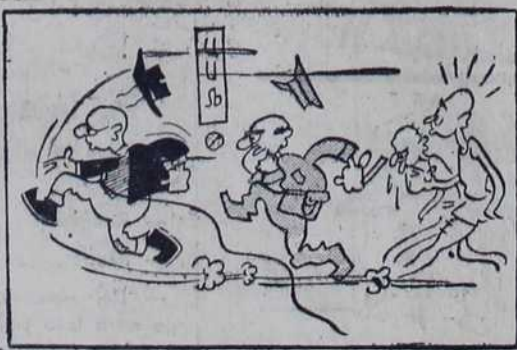
— Штата! прекиде га Јовановић.

МАЛИ НЕСПОРАЗУМ

— Вас је ваш муж, дакле, више пута злостављао. Је ли то било у афекту?

— Не, господин судија, једанпут у кухињи, једанпут у ходнику, два пут у капији.

ЛОПОВНИЦА И РЕВНОСНИ ЖАЛТА

ШАРЕНИ СТРАНИ

ВЕРНОСТ

Из једног романа:

»Зелубиши се на први поглед војвода се ожени овом лепом и сиромашном девојком. Недељу дана доцније он је морао да крене на други континент, у колонијални рат, који је трајао пуне две године. Али тај изненадни одлазак није ни у колико нарушио овај дивни брак. Његова жена остала му је верна и сваке године даривала му по једног сина».

Дама с псетанцем

У возу старија дама протестује:

- Шта, зар за овако мало псетанце да платим целу карту?
- Жалим, госпођо, али такав је пропис.
- Добро, пристајем, али онда мој Цек има иста права као и остали путници, и може да седне на седиште.
- Разуме се, само и за њега важе сви прописи који важе и за сва остале путнике: не сме да стави ноге на клупу.

Собаричина освета

- Госпођа отпустила собарицу.
- Пре него што одем из ваше куће имам пуно разних ствари да вам саопштим!
 - А шта то?
 - Налазе да сам лепша од вас.
 - Ко то налази?
 - Ваш муж. Па налази да сам zgodнија од вас!
 - Ко то налази, пита госпођа?
 - Ваш муж, госпођо! Па чак налази да се боље и љубим од вас.

— А сад један тренутак — мирни, будите мирни. — Јоцо, сунце ти твоје дигни му тај сав већ једном!

— Тата, шта је то овла
— Питај твоју маму...

ДНЕЛПОТЕ

Фридрих Велики и стражар

Пруски краљ Фридрих Велики после једног лова, оставио је своје пратиоце и пошао крајим путем у свој двор у Потсдаму. На једном споредном улазу зауставио га је војник који је чувао стражу — тражећи да се врати.

— Ја сам краљ! рече му Фридрих Велики који био обучен у ловачко одело.
— То може свако рећи, одговори војник — али гледај да се одавде чистиш што пре.
— Зар ти не познајеш свога краља? запита га Фридрих.
— Познавао га ја или не, то се тебе ништа не тиче, викну војник и спреми пушку на »готовск«. Видећи да се војник не шали краљ се мирно врати и оде другим путем.

Али чим је стигао у двор краљ се распитао код команданта страже и дознао да је овај војник тек од пре неколико дана на служби. У међувремену војник је већ позван пред команданта и кад му је речено да је малочас имао сусрет са краљем, ухватио га је велики страх. Очекивао је строгу казну али се десило обротно. Командант га је похвалио пред целим стројем и предао му педесет сребрних талира, са напоменом: да на овим »сликама« боље упозна краљев лик.

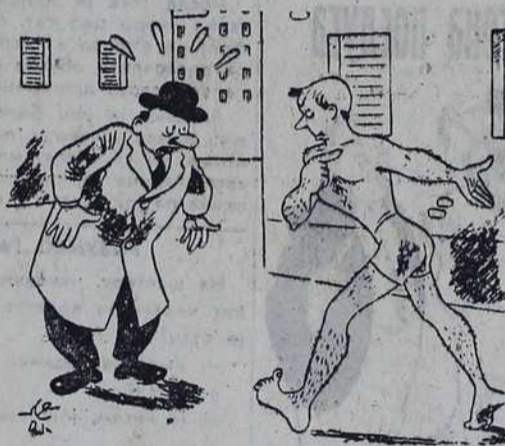
Када је идућег дана војник понова био на стражи — краљ је опет прошао, али му је војник још издалека одао почаст.

- Но јеси ли ме упознао? питао је краљ, смећећи се.
- Јесам, Ваше Величанство!
- Јесу ли »слике« добре (краљ је мислио да талире са његовим ликом).
- Одличне, Ваше Величанство. Само...
- Шта — само? питао је краљ.
- Бојим се да неће дуго остати код мене, а је бих био срећан да увек могу гледати светло лице Вашег Величанства.
- Великоме краљу се свидео овај одговор и већ следећег дана војник је био примљен у његову гарду.

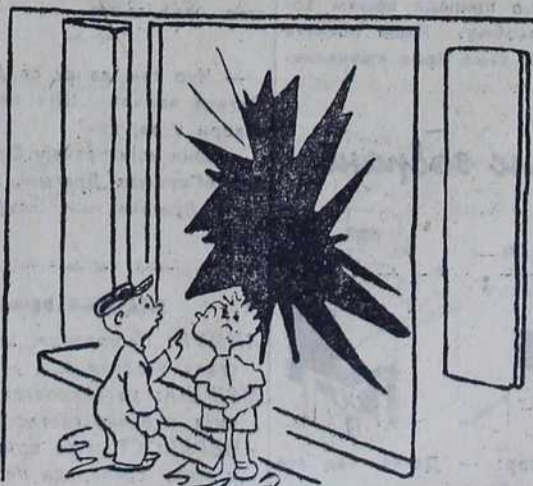

Кам' среће да је раније

Наредба којом се ограничава потрошња електричне енергије за осветљење дубоко је ражалостила госпођу Јелу. Чим је прочитала у новинама, погледа испод наочара свог мужа, старчића њених година, и незадовољно се пожали: »Баш смо баксузи. Зар није било боље да су пре двадесет година приморавали да раније гасимо светлост увече?»

— Господине јесте ли полудели да такви идете улицом!
— Извините молим вас, али више нисам могао да издржим. Сањао сам ону стару уседелицу са четвртог спрата.

— Иди једноставно унутра, прави се као да ништа незнаш, и тражи попуту натраг.

Бодљикава козеруца

Данас је дечји празник Врбнице чиста савест захтевају да ца па зато и ја морам некога да им се призна поштење док они удесим „за Врбицу“. Пошто при руци немам звонце треба само неком привезати канту а она ће да тандрче па ће достојно замени звонце. А ту канту треба свима онима који су, наравно, у себи, прокламовали девизу: Неком рат, неком брат! До душе они су на речима мед и млеко, они грде све и свакога, они су екстремни у своме патриотизму али сва та камуфлажа слабо помаже пошто је дошло време да се свака зверка свој траг покаже. Зато се и ти курјачићи у јагњољој кожи јасно познају. Крили су се и камуфлирали, бусали се у прса и користили ону народну пословицу: Боље му кажи „дрљо“ да ти он каже „врљо“ али се свет извештио и похватао канце па сад не помаже претварање и глума.

Оно ако ћемо право прво су спекуланти нас удесли за Врбицу али је и пред њиховом кућом заиграла мечка па пљуснуше казне и друге невоље и многима се огади ова професија а други просуше сву зараду и остадоше на своје паре. Зато њих и не треба спремати за Врбицу, већ само оне потуљене који су најстори у своме послу јер раде са сезонском робом која није подложна квару, оне што тргују са родољубљем и поштењем. Лепо се у народу каже: само сунђиве изложени и истакнути. То је дајне уверавају у своје поштење. То се показало тачно и у овом случају. Само они којима није чиста савест захтевају да им се призна поштење док они нико не признају. За њих су сви кукавице, непоштени и несолидни. Они руше све ауритетите и свему опонирају јер желе да себе истакну. Е, те и тада данас привезати спекулантима и кве хоћу да спреми за Врбицу, да их окитим и удесим да би свет могао да их види и да у живој у њиховој поворци.

А то је и богоугодно дело јер брата ти и такви дојадише својим лажима и пренемагањем. Где год човек макне нагази на неке од њих. Испречили се они са својим лажима и блефовима па се сваки човек нађе у чуду. Зато сваки нека данас изведе на Врбицу по једнога од таквих и онда смо на коњу. Свануће нам и прославићемо прави Ускрс. Јер то су главни узроци многих невоља па ако се не може да пронађе проузроковач рака, могу се упознати ови комарци који разnose маларију. А то је и лако. Они зује као сви комарци, пецкају и досадни су. Исто као и комарци, они беже са сунца светлости и делују само у сенци и хладовин.

Ако сви послушате мој савет то ће бити, заиста, лепа Врбница. Звонца, канте, звечке, рипи-де и други украси пратиће ову поворку која је одавно требала да се јавно прошета, да је сви видимо и упознамо. Јер хипокризија и себичност треба да буду изложени и истакнути. То је дајне украс целе једне генерације па зашто избегавати да се заовом случају. Само они којима китимо тим цветом.

СТАЛНА ПРЕВАРА

Између директора опере и оперског певача дође до разговора, зато што певач није хтео изаће пре публику.

— Не могу данас да се појавим пред публиком, јер нећу моћи да певам као што треба, господине директоре!

— Знам, знам, драги пријатељу, али досад ви то нисте сматрали за препреку.

ЗЛО И ГОРЕ

— Но, пријатељу, а како твоја ћерка? И не квалиш Ве, је ли је срећна, а чујем да је нашла добру партију.

— То је све добро, само је велико зло што зет не уме да се карта.

— Па то је баш добро! Данас је то реткост код младих људи.

— Е, мој драги, то би било добро, кад само он не би умео да се карта. Али он не уме, а једнако се карта.

Попина работа

Питале чувеног попа Рудничанина Божу, како му иде посао.

— Не ваља, сине, штогод ја радим, други ми кваре. Ја га крстим Милорад, они га зову Миле. Ја га крстим Драгослав, они га зову Драги, ја га крстим Борђе, они га зову Боле, ја венчам — конзисторија развенча. Само кад сам опојао, тај ми посао још нико није покварио.

Како мам Тершица замишља...

... да човек лежи на парата

Разумели се

Она: — На што мислите, господине Мико?
 Он: — На исто што и ви, госпођице Цицо!
 Она: — Да се нисте усудили, јер одмах ћу вам ударити један шамар.

Не жели ником зло

— Ти би сигурно волео да сам се удала за другог.
 — Не, драга, ја никоме не желим зло.

Међу робијашима

— Слушајте ви! Пазите с ким говорите! Нисам ја нека бараба.

Поштена послуга

— Док сам се купала приметила сам да ме један човек посматра кроз прозор.
 — Тај не припада нашем хотелском особљу. Наша послуга увек гледа само кроз кључаоницу.

Лако решење

— Криза се мој господине, примећује тек када човек стеже свој киш рупу по рупу.
 — Зашто не радите као ја... Носите гумени појас па ће ствар бити у реду.

После забране

Професор: — Дакле, сад сте чули наредбу.
 Ђак: — Али, господине професоре ја сам навикао...
 Професор: — Врло важно, што си навикао.

— Ти се више не можеш поднети — рече Софроније својој Агници. Закераш брате од јутра до мрака. Што вели народ: нашла па зашла!
 — И јеси мустра па да ти удешавам — успија устима госпа Агница и оде у кујну а Софроније настави да се брије.

Софроније је леп, млад човек, на положају а госпођа Агница је била пре шест година кандидат за мис Врњце али се због неке провале облака одложио конкурс. Још увек се по лицу познаје да је била лепотица. На уснама јој извештачен осмех, обрве обријане а тен бео као сир али избледео од косметике и разних шпеција. Узели су се из љубави, али мора да је тај лагер био врло мали пошто су га њих двоје брзо потрошили и сад је на лагеру остала само љубомора и нервоза. Нарочито је Агница љубоморна на Софронију. Види жена да је он остао млад и леп а она се спарушила па од муке и зависти само што не пукне. А и он њој враћа равном мером. Сваки дан јој приреди по неку пакост. Сам себи напише љубавно писмо па пошаље кући, купује цвеће па се кити, брије се сваки дан, пагле панталоне и удешава се.

Јутрос је због тога дошло до свађе. Сабјале дође једна девојчица и донесе писамце у коме је писало:

ЛЕПО МОЈЕ ЦУЛЕ,

Обећао си да ћеш пре подне доћи и донети ми зумбул, који је толико волео. Нестрпљива сам и једва чекам да те загрлим. Увек твоја Бела«.

Ово је писмо, наравно дошло у руке Агнице која улете у собу и поднесе га Софронију под нос, вриштећи:

— Шта је ово, а? За друге купујеш зумбул а мени ни першун ниси купио. Није те срамота! И ти си муж и друг. Пфуј, пфуј!

После тога је трајала жестока свађа скоро цео сат, па је Софроније отишао а госпа Агница се дотерала и обукла па одлетела код своје другарице Љиљане.

Љиљана је још била у постели. Имала кијавицу па се чува. Може јој се. Лепа, млада и богата. Агница јој све по реду исприча па јој показа и писмо. Ду-

РАЗУМЕО ГА

На шалтеру, чиновник пита неког човека за податке: Шта вам је отац?

— Умро је, једник.
 — А ви?
 — Ја нисам, још сам жив.

Тачан одговор

Професор (на испиту): — Реците ми, господине, каква је казна за двојенство?

Студент: — Казна за двојенство... две таште.

— Чуо сам да су се Драган и Олгица верили. Шта се о томе говори у вароши?

— Они који познају Олгицу кажу: »Сиромаш Драган«, они који знају Драгана кажу »сирота Олгица«.

ЗНАЧЕЊЕ РЕЧИ

ЛИМУН: Поморанца, која је остала уседелица.
 МРЖЊА: ултравиолетна еманиација љубавне светлости.
 УМЕРЕНОСТ: уље које се сипа у вино среће, да не постане сирће.
 МАРШ: Шетња осуђена на принудни рад.
 ВОЗ: Сретство за одвицавање од путовања.

го су њих две ћукориле и договарале се и, на крају, Љиљана обећа да ће утицати на Софронију.

— Само му рећи нек после подне дође код мене. Хитно ја. А ја ћу већ да се постарам да га освестим и уразумим, рече Љиљана на крају.

— Баш ти хвала Љиљо! Златна си! — захваљивала се Агница и цмок, цмок па се њих две растадоше.

Када Софроније дође на ручак Агница је лежала на дивану са увезаном главом.

— Иди ждери сам — рече она мужу а после иди код Љиљане,

хитно те звала. Затим се окрете ка зиду и мученички затвори очи. Све је радила по Љиљанином упутству која је у томе имала искуства. Првог је мужа сахранила а са другим се раставила. Зар то није довољна гаранција?

Софроније се једнако питао у себи зашто ли га зове Љиљана али му то није било криво. Лепа жена, женче и по — мислио је он у себи.

— Шта је то господине Казанова? Па ви испадосте највећи освајач жена. Чак вас и код куће јуре а жена нека црква... поче она.

— Није госпођо тако, богами... правдао се Софроније. Она је много љубоморна а ја хоћу да је одучим па знате инсценирам мало шале...

— Има и права да буде љубоморна. Леп и феш човек, прзви заводник па се и жена плаши... кокетно рече Љиљана и још се лепше намести на јастуцима, причему јој се откри грло и део груди.

Јадном Софронију се ужагрише очи и насмеши брк.

— Приђите ближе, да се причајемо разговарамо — прошапта Љиљана и Софроније стидљиво седе до ње. Она га ухвати за руку и поче мазећи се:

— Већ кад хоћете да се лопачте што не дођете код мене, јадне и самохране, да ме разгалим и разговорите«.

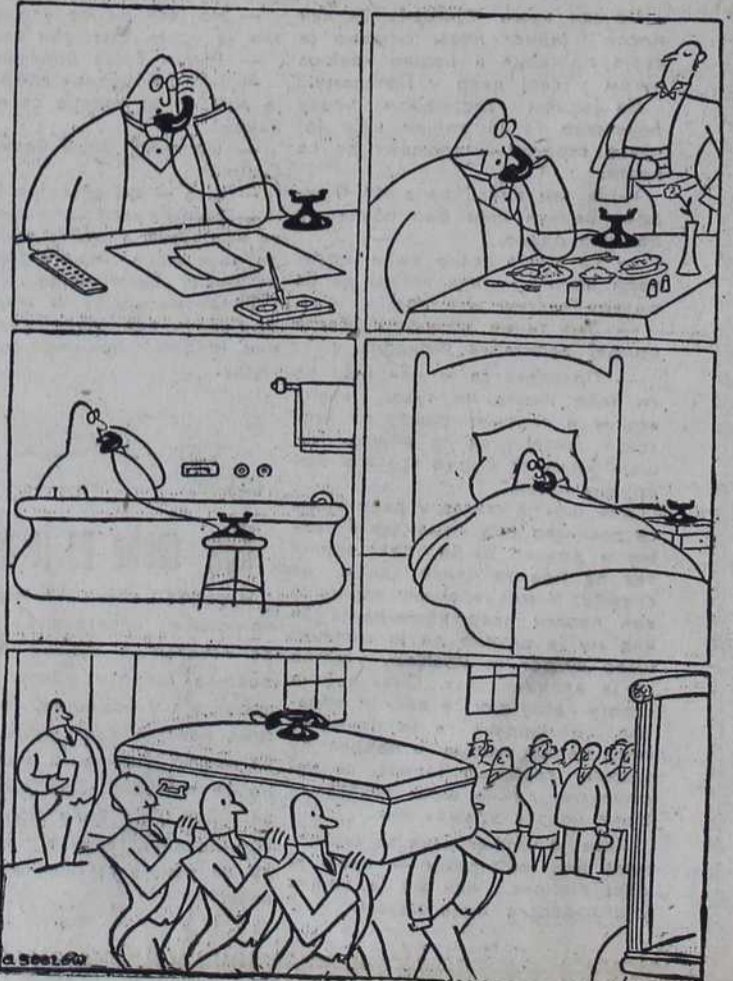
После тога њене речи пређоше у шапат и она се још више наже ка грешном Софронију који се унезверило и зајупурио.

Шта су њих двоје разговарали остало је вечно тајна али је Софроније изашао тек предвече, сав разбарушен и ошамућен. Када је, стигао кући он приђе Агници, пољуби је у руку и покајнички рече:

— Љиљана ми је отворила очи. Велики сам грешник пред тобом.

И обоје су благосиљали Љиљану и њену племенитост а у браку господин Софронија више није било тмурних облака.

Никад без телефона...

ЗАВЕЛИКУ И МАЛУ

g * e * q * y

Новчана
козерија

Моја баба била је врло штедљива жена. Она је овако рачунала: један динар издати или уштедети чини разлику од два динара. Ја не верујем да се овакав закључак базира на неким тачним математичким правилима. Али се у пракси овај начин показао тачан, јер је моја баба стекла лепо имање.

Уопште, новац има своје нарочите аритметичке законе. Новац, који имамо, нема исту вредност као новац који нам фали. Кад неко има десет динара он може да купи три цигарете или да се вози двапут трамвајем. Он може с њима да купи и нож за бријање. Али десет динара, који недостају, могу неког да отерају у очајање. Једном сам хтео да остатак мога новца утрошим па сам израчунао све издатке до последње паре, рачунајући и издатке за маст и порез. Тачно се подударало. Када сам хтео да исплатим паде ми једна дводинарка под сто и никако нисам могао да је пронађем. Пола сата цуњао сам као пас док нисам пронашао. Шта би било да нисам пронашао, ухватила би ме нервоза — због два динара. Не моћи динар платити, смешно је. Сто динара дуговати већ је неугодно. Сто хиљада дуговати, то је пристojно. А десет милиона дуговати — то је генијално.

Дакле, новчана логика сасвим је другачија од филозофске. Чим више дугујеш више те људи цене.

Судбоносно је за сваког како заради први новац. Код мене, на пример, с новцем иде врло траљаво, јер сам први новац зарадио на »луф«. Донео сам оцу лажну вест да је добио премију на дозу и он ме је чистио са сто динара.

Био сам тада шарџа. Мој отац је сматрао да умам да се снаћем и да сам интелигентан. Једнога дана приредио је утакмицу између мене и једног мога вршњака. Данас би се рекло, испит интелигенције. Дао нам је неко коцкasto ђебе и одредио да ће добити банку онај, који први изброји број поља на ђебету. Мој вршњак је почео одмах марљиво да броји по реду а при том је био сав поносан и блажен, указујући прстом ред по ред. Ја сам се, напротив, уозбиљио, избројао коцке у једном реду водоравно, затим усправно и све то помножио. Мени је требало четвртину времена, а што нисам био победник, разлог је у томе, што сам погрешно при множењу. Други је стрпљиво бројао и тачно израчунао. Он је постао озбиљан трговац, имао је вилу и ауто, а је само шаливи писац. Моје аутомобиле имају моји пријатељи. Али данас је испало обротно. Данас рачуна он, а ја — »бројим«.

Кад неко нема новца, може бар мирно о њему говорити и писати.

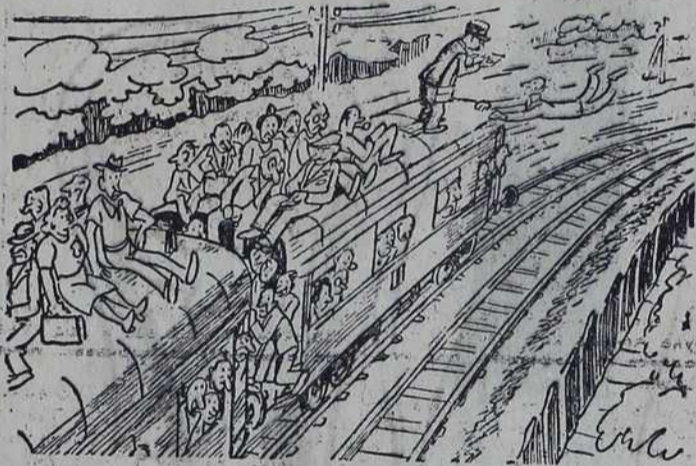
Келнер прича своје колеги: — Побегло ми један гост с неплаћеним цехом:

— Је ли био велики?
— Навје. Сасвим мали, човечуљак.

Како сме?

— Драга, женице, замисли, ноћас сам сањао да сам са тобом тукао.
— Шта-а-а! Шта, такве ти себи снове дозвољаваш. Дају ја теби.

Контролор: — Е, господине мој, ви имате карту треће класе, а ово су кола друге класе. Зато морате доплатити разлику!

Одучио се од пушења

Продавац: Зар сте чекали толико дуго у реду да би купили једну дописницу!

Купац: Кад сам ушао у ред, намеравао сам да купим цигарете а после, временом, одучио сам се од пушења.

— То је леп дечак...

— Али ви сте погрешили кад сте одбили да се картате с вашом женом, када је она то желела!

После развода

Госпођа Марковић разводи се од мужа. Већ неколико месеци живе одвојени од стола и постеље. Она је с дететом узела луксузан стан, а он је занемарио службу и остао без икаквих прихода. Госпођа Марковић обраћа се надлежним властима и жали се:

— Он је дужан да ми даје издржавање, а међутим, ништа од њега не добијам... Однео је чек и један део мога накита.

— Па, ипак не треба толико да га оптужујете, примећује чиновник. Ни он сам нема средстава за живот, а дао вам је све ствари...

— Ствари су моје.

— ...и дете.

— Ни онд није његово одговори јетко госпођа.

— Она: — Г. професоре, мој вас је муж, на смрти много поздравио.

Он: — Хвала. Поздравите и ви њега.

Удавача

Дошао младожења да преси девојку. Кад се договорио са девојчициним родитељима, мати позва своју кћер и рече:

— Кћери моја, ево господин

НЕМА ВИШЕ БАЈКЕ

Баба прича своје унуку:

— Тада одједном, усред ноћи, на шумском друму, изненада и брзо, једно шумско чудовиште појури на њега... Очи му сјаху као две ватрене кугле, дахће, дрхти, јури с хуком, да се човеку дигне коса на глави...

Унук је прекида.

— Е, бабо, па то није ништа страшно, то је био аутомобил.

У брзини

— Збогом мужићу, хајде да се пољубимо!

— Немам времена, обрати се на мог секретара.

— Куда ћеш вечерас?

— О

— У позориште... идем сам... ако хоћеш можеш да ми правиш друштво.

— А твоја жена?

— Њу нисам ни звао.

— А шта се даје?

— »Срећан брак«.

Оцеви и деца

Госта не полеску љуби руку домаћице, а његов синчић Душко, угледајући се на оца, сасвим кавалерски хоће да пољуби руку домаћиновој кћерци Дани.

— Еј, Душко, рече му домаћица. Ти си, море, прави маторко! Зар ти моју Дану већ у руку љубиш? Што се, децо не загрлите и не пољубите лепо?

ЈЕДАН ОГЛАС

Један несрећник дао је овакав оглас:

— Моја жена побегла је од мене. Чиним пажљивим свакога да јој ништа не даје на верзију, јер сам само ја једини човек на свету коме она никад не остаје дужна.

Отац (учитељу музике): — Како то, господине, ви љубите моју кћер? Зар вам за то плаћам хонорар?

Учитељ: — Ах, не... То је већ бесплатно.

Јоца преси твоју руку. Имаш ли ти вољу да поћеш за њега?

— Боже мама, како можете тако нешто да ме питате? рече девојка и бризну у плач. Кзко бих ја вас оставила?

— Е, па зашто? Како сам ја моје родитеље оставила и удала се за твога тату?

— Да, лако је вама! Ви сте се удала за тату, а ја морам за туђинца!

— Тата, дај ми десет динара!
— А зашто ће ти?
— Хтела бих с Перицом да се играм мужа и жене, а он неће да ме узме без мираза.

У ПРАШУМИ

— Пожури Бимбо, чека те професор музике.

ЖЕНСКЕ ВЕСТИ

У АМЕРИЦИ

Мији: Све смо примили и сити се насмејали. Али пошто су твоји вицеви много голицљиви, плашили смо се да читаоцима не позли па смо са њима заложили пећ и прилично се огрејали у огрејали у овом променљивом априлу.

Родољубу: Од кога је, доста је! То си се лепо сатио. Доиста је најлепше и најсигурније оно: свако себе чува. Само патентирај тај проналазак да ти други не отму јер свет је данас покварен.

»Рубенсу«: Цртежи су ти одлични и јако духовити само нам ниси послао упутство како да их употребимо за шаљиви лист пошто су они згоднији за неку ђачку цртанку него за новине.

Лектору: Водите рачуна о српском језику теже је него цепати дрва. Цео свет пише и говори неким језиком који по мало личи на српски али је у ствари све друго само не српски језик.

Пиљару: Боље је продавати испод тезге него са тезге. Избегне човек гужву и свађу са муштеријама а и рентабилније је.

Бакалнику З.: Човек мора да погреша када му дрхте руке. Зато немој да те гризе савест пошто ти ниси крив што имаш ману. Уосталом, свакоме данас дрхте руке када нешто мери.

Бата Арси: Ко ће помоћи сву сиротињу. Зато ти је паметно што ником ништа не дајеш.

Газда Љупчету: Знамо да ти је тешко. Иде први мај а ти ником не можеш да откажеш стан. Али је право да једанпут и кирајџије не стрепе од првог маја.

Бившем дипломати: За теба је лако. Радиш свој посао. И пре си шверцовао па то радиш и данас. Зато ти посао иде од руке.

— Зашто си замишљена!

— Како не бих била, када је изгласан закон да се може само десет пута удавати.

Радосни догађај

Отац у другој соби очекује нестрпљиво радосни породични догађај. Одједном долази бабица и каже:

— Мушко је...
— Личи ли на мене?
— Исти као ви, али не мари ништа, господине, само кад је здраво.

Њена слика

Г. Перић дошао је у биро за брачна посредовања и пита посредника, како изгледа девојка, коју му он нуди за жену.

— Господине, шта да вам кажем? вели му посредник. Замислите једно дивано, елегантно, љупко и савршено складно створење...

— Сјајно!
— И сад замислите сушту противност томе, и онда ћете добити слику ваше будуће.

Великодушност

Куварица: — Госпођо, извините, али већ два месеца нисам добила плату.

Госпођа: — Добро, извињавам.

Разуме

— Ах, драга, синоћ ми је Миле рекао: столећа сам чекао на тебе...

— И ти се ниси увредила: па ти немаш ни тридесет година.

Бодљикава искушња

Жене се страховито праве важне кад помисле да мушкарци заљубљени у њих, проводе бесане ноћи; али не пада им ни на крај памети, да нас и најобичнија бува или неки криминални роман, па чак и само зубобоља лишава сна.

У срцу свих људи остаје јасна успомена на последњу љубав, као што и на свим старим календарима остаје увек последњи листићи са датумом 31 децембар, који се нико не труди да откине.

Лепота једне жене је „мастило за брисање“ интелигенције.

Жена је тело које зрачи љубав, у елементарном стању, је-

дини се са Стварношћу која је у ваздуху и отуда се стварају невоље.

Много бих више ценио свог ближњег да нисам, опет, и ја ближњи другима.

Љубавне речи на уснама старца изгледају као застареле речи у једном модерном роману.

Добар супруг

— Написао сам тестамент и оставио сам жени 100.000 динара у случају моје смрти, а ако се преуда онда добије 200.000 динара.

— Зашто?
— Да онај једни човек има бар неку утеху.

Како да не

— Ја сам прилично богата девојка. Шта мислите дали бих могла добити мужа, који би ме узео из љубави!

— Како да не! За новац се може све добити...

Ради и Ленки — Градиште: За опекотине од сунца најбољи је лек не ићи на сунца а у Дунаву је купање најбоље пред вече.

Тетка Сидки: Ташко вам је преписати рецепт. Помале за ноћ нема а заводи за улепшавање још нису увели пегле за бапску кожу. Зато се умивајте богојављенском водичом. Можда ће то помоћи.

Перси, Јели и Кери — Ниш: Шетња по парку, пред вече и одлазак у свети Пантелеј могу да помогну ако ти ваши кавалери воле пешачење. Јер април и мај су месеци када се мушкарци изјашњавају, али не у соби већ у природи.

Тањи и Мари — Шабац: У пролеће се носе блузе а па мод а то значи обуци шта имаш. Важно је да је чисто ма да чистоћа није свуда у моди.

Отменој — Палилула: Сазнали сте да је ваш обожавацац — каспин и то вас је разочарало. Напротив, то треба да вас радује ако нисте вегетаријанка, а то, по рукопису не изгледа.

Милици — Ужице: Нос ти је мало крив па се због тога секираш. Уташи се дете моје јер има не само кривих носева него и кривих карактера.

Бели — Београд: За теб је добро умивање у млеку али као што се за мешање уместо млека узима сода и за умивање се узима кишница место млека.

Мари: Жалиш се да ти се пуши пећ. Па то је бар лако. Кувај на електричној струји а пећ не ложи па ти се неће пушити.